

LBRIS

We know
books

CĂLĂTORII ÎN TIMP

Liviu Radu
George Lazăr
Cristian-Mihail Teodorescu
Aurel Cărășel
Ioana Vișan

Ștefana Czeller
Sergiu Someșan
Daniel Haiduc
Mircea Liviu Goga
Silviu Genescu

Antologie de povestiri SF coordonată de
Antuza Genescu

NEMIRA

descopere și să ia măsurile pe care le cred ele de cuviință. Plus scandalul scandalurilor...

– Mă gândeam și la prăbușirea credibilității europene, la desființarea automată a Comandamentului Reunit...

– Ar fi multe cioburi de adunat, Ingo, făcu Holm.

Odată, în timp ce dezamorsam o bombă cu detonator logic, capabil să declanșeze explozia și dacă mutai numai un atom din schema mașinării infernale, privirea mi-a căzut pe o suprafață netedă, care-mi reflecta ochii. Aveam pupilele micșorate, ca un vârf de ac, și sub ochi se întindea umbra unor cearcăne, inexistente atunci când goneam spre locul intervenției. Mi se făcuse frică. Numai un dement ar putea spune că nu-i e frică în asemenea circumstanțe. Am văzut la William Celălalt aceeași privire atunci când m-a întrebat „Și?”. Așa am hotărât să-i spun William Celălalt, pentru că William cel Tânăr suna ca un nume de benzină într-o rezervație indiană de prin Nevada.

Ceea ce se întâmpla era o materializare a fenomenelor pe care unii fizicieni le numeau „curbe temporale închise”. Grație curbei temporale, puteai interacționa cu propriul tău trecut, cu tine însuși, fără riscurile paradoxurilor iscate de ideea ciudată de a-ți uide bunicul. Conform teoriei, curba temporală te ducea într-un regim de postselecție, un fel de „Les jeux sont faits, rien ne va plus”, când apăreau tot felul de fluctuații cuantice care împiedicau apariția unor paradoxuri. De exemplu, exact glonțul cu care trebuia să-ți omori strămoșul sau propria ta versiune din trecut nu percuta la momentul respectiv sau îl abătea ceva de la țintă. O interdicție mai elaborată apărută în postselecție făcea să afli că bunicul tocmai ieșise din casă, iar tu nu-l puteai lichida. Întregul univers, cu toate forțele sale, conspira împotriva ta. Dar astea erau niște concepte teoretice.

Cuprins

<i>Cuvântul antologatorului</i>	7
ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT	
de LIVIU RADU	9
CRONOGENEZĂ	
de GEORGE LAZĂR	45
TRANSPARENȚI ȘI SUPRACONDUCTORI	
de Cristian-Mihail Teodorescu	65
FACTORUL OMEGA	
de AUREL CĂRĂȘEL	125
PUNCT DE RENDEZ-VOUS LA + 3000	
de IOANA VIȘAN	163
PARIS, 1941...	
de ȘTEFANA CRISTINA CZELLER	215
ULTIMUL REPORTAJ	
de SERGIU SOMEȘAN	259
DIMINEAȚĂ CU INTERFERENȚE	
de DANIEL HAIDUC	269
POPORUL PIERDUT	
de MIRCEA LIVIU GOGA	305
INCIDENTUL ZERO	
de SILVIU GENESCU	333

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în București. Este absolvent al Facultății de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic București. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Române de Science-Fiction și Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic*, la Editura Dacia. În anul 2000 a primit Premiul de Încurajare al Asociației Europene de Science Fiction. A publicat în revistele *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *Nautilus*, *Almanahul Anticipația*, dar și în volume colective: *AtelierKult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte Tărmuri* (2009), *Dansând pe Marte și alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) și *Venus. Povestiri erotice science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moșului SF* (Millennium Press, 2012). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanța 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câș* (2008), *După-amiază cu bere și zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012).

Citise gazeta cu o satisfacție aparte. Lucrurile mergeau așa cum le prevăzuse. Îl bucura că apreciasse atât de corect evoluția

politică a țării, încât intuiise cu mult timp în urmă valoarea anumitor persoane. Ar fi vrut să-și manifeste această bucurie de față cu tatăl său. Bătrânul fusese dintotdeauna un conservator înrăit și un susținător fanatic al lui Disraeli (Harold n-ar fi folosit în nicio împrejurare titlul de lord Beaconsfield). Dar, din nefericire, bătrânul se încăpățănase să-i strice această plăcere și murise cu câteva săptămâni înainte de numirea lui Gladstone ca prim-ministru.

Ce chestie ciudată! Se simțise ușurat atunci când scăpase de bătrân și de ideile lui învechite... apoi se pomenise că dispariția acestuia îl priva de posibilitatea de a-i demonstra că avusese dreptate. Încăpățănarea domnului Heathermolder fusese proverbială, dar modul în care acționase în politică... împotriva intereselor propriei familii... pretinzând că respectă îndelunga tradiție a strămoșilor... Care strămoși? se întrebese Harold, la început în sinea sa, apoi cu glas puternic, în timpul nenumăratelor certuri avute cu tatăl său. Ce tradiție conservatoare? Astea erau lucruri pe care le puteau susține membrii aristocrației cu genealogii autentice care arătau că erau descendenți ai lui William Cuceritorul, nu un negustor îmbogățit nu se știe cum prin Africa (probabil în urma comerțului cu sclavi). Cum putea să susțină că avea strămoși conservatori, când el nu-și cunoștea nici măcar tatăl (e adevărat că în actele de la orfelinat era trecut numele mamei, adică măcar pe asta o știa...), deci nu știa cine îi fuseseră bunicii și nu avea habar din ce neam se trăgea?

În general, copiii mai bine educați decât părinții se rușinează de cei care i-au zămislit. De obicei, copiii se consideră superiori părinților și se feresc să fie văzuți în public împreună cu ei. Conflict între generații, evoluție socială, lipsă de recunoștință... Dumnezeu știe care era adevăratul motiv, însă Harold era convins că doar copiilor care aveau părinți tâmpiți și capsomani le era rușine cu ei, pentru că întâlneau și cazuri, destul de rare, în care

fiii își adora părinții (care, între noi fie vorba, chiar meritau să fie adorați).

Oricum, el nu-l aprecia prea mult pe tatăl lui.

Sincer vorbind, fuseseră și momente în care se mândrise cu el. Nu poți ignora o persoană care a pornit de jos – fără familie, fără avere, un orfan amărât crescut la mahala –, care a ajuns să agonisească o avere considerabilă și care a reușit să-și găsească un loc onorabil în societate și să aibă relații apropiate cu persoane importante din cercurile politice.

Poate că fusese la mijloc și un pic de recunoștință, poate că ținuse seama că, fără averea bătrânului Heathermolder, n-ar fi putut să studieze la Oxford.

Iar dacă n-ar fi studiat la Oxford, nu i-ar fi cunoscut pe cei care-i erau prieteni și nu le-ar fi împărtășit ideile...

... adică n-ar fi putut să fie atât de pornit împotriva ideilor conservatoare ale tatălui său.

Viața era plină de paradoxuri, își spuse Harold.

Poate că greșise certându-se cu bătrânul. Poate că acesta suferise descoperind că fiul său nu-i împărtășea opiniile...

Aiurea! își spuse enervat Harold. Dacă ar fi suferit, ar fi încercat să-l înțeleagă, nu s-ar fi străduit să-i impună un mod de gândire stupid și retrograd.

Jonathan Heathermolder fusese un individ mărginit și grosolan, fără educație și fără calități, care reușise să facă avere prin tenacitate și – probabil – prin crime. N-ar fi dat niciodată dovadă de o slăbiciune rușinoasă, precum aceea de-a fi încercat să-și înțeleagă fiul. Iar fiul nu era decât încă unul dintre bunurile agonisite de el și care fusese menit să-i aducă laude (în calitate de fiu ascultător al lui, nu pentru merite proprii).

Bine că scăpase de el!

Bine că nu mai are de ce să se rușineze că e fiul unui asemenea tată!

Și, cu toate acestea, existau momente în care regreta că bătrânul murise. Momente în care se vedea limpede, chiar și de cei obtuți și încrâncenați, că ideile lui Jonathan Heathermolder fuseseră greșite, chiar în esența lor, în timp ce el, Harold, avusese dreptate. Momente în care ar fi putut să-i spună în față că fusese un prost, făcuse rău familiei sale încăpățânându-se să sprijine idei absurde, contrare propriilor sale interese.

„Familia noastră a crezut întotdeauna în...”

Nici nu mai conta în ce susținuse că crezuse familia lui. Familia care nu existase. Justificarea propriei prostii prin asemenea aberații și faptul că fusese în stare să considere interesele familiei reale, ale fiului său, mai prejos decât niște idealuri stupide și conjuncturale dovedeau – din punctul de vedere al lui Harold – că bătrânul își pierduse mințile cu multă vreme în urmă.

Dar, ca toți nebunii, reușise să aibă un comportament aparent rațional, mai ales în relațiile cu străinii.

Iar acum, când avea dovezile care-i erau suficiente ca să-i demonstreze bătrânului că avusese dreptate, boșorogul binevoise să-și dea duhul, ca și cum i-ar fi răs în nas!

I-ar fi plăcut să-i citească articolul de fond din gazetă...

... și se pomeni privind către fotoliul în care-și făcea veacul domnul Jonathan atunci când venea la club.

Numai că domnul Jonathan nu era în fotoliul acela și nu avea să mai fie niciodată.

– Îți simți lipsa, nu-i așa, Heathy?

Se întoarse, surprins. Liniștea din bibliotecă îl făcuse să uite că nu era singur. Recunoscuse zâmbetul blajin al lui Woody – Jeremiah Woodsdove, coleg de Oxford și de club, prieten vechi și de încredere –, așa că-i răspunse și el cu un zâmbet, poate nu la fel de sincer ca al amicului său.

– Nu cred că-i simt lipsa, mormăi el. Dimpotrivă, mă bucur că nu mai sunt obligat să-l suport.

Woody continuă să-i zâmbească:

– Știi, abia după dispariția cuiva din viața noastră ne dăm seama cât de mult ne lipsește... și cât de mult a contat pentru noi, chiar dacă atunci când trăia nu ne-am dat seama sau n-am vrut să recunoaștem acest lucru...

Harold își șterse zâmbetul de pe figură, dar nu se grăbi să-l înlocuiască imediat cu o expresie amenințătoare. Woody era un tip cumsecade, care dorea binele tuturor. Nu, nu puteai să-l consideri prost... nici măcar lipsit de tact... pur și simplu trăia într-o altă lume, cu alte reguli. Din anumite puncte de vedere, era chiar foarte inteligent și se pricepea la o mulțime de lucruri... și, mai ales, era loial și te puteai bizui pe el la ananghie.

Adică puteai să-i suporti inițiativele ciudate, pentru că era bine intenționat și reușea, într-un mod bizar, să-ți fie de folos chiar (sau mai ales atunci) când inițiativele lui te făceau să vrei să-l strângi de gât.

Așa că se mulțumi să se uite la el cu o mutră nu tocmai posacă, dar nici foarte încântată, și se mulțumi să-i răspundă:

– Nu cred că-i simt lipsa și sunt convins că n-o să i-o simt nici de acum încolo. Știi, simți el nevoia unei mărturisiri – lui Woody puteai să-i mărturisești orice, știa să păstreze cu grijă un secret –, îmi pare rău că nu pot să-i arăt că am avut dreptate și că, de m-ar fi ascultat, familia noastră ar fi câștigat și bani, și prestigiu. Simt un soi de nevoie lăuntrică să-i spun că s-a înșelat în privința mea. Însă asta nu înseamnă că-i simt lipsa. Dimpotrivă.

Jeremiah Woodsdove zâmbea în continuare, cu un zâmbet larg și plin de bunăvoință. Însă atunci când vorbea, o făcu pe un ton foarte serios:

– Știi, Heathy, modul în care vedem relațiile din interiorul unei familii ne face să nu fim spontani, să nu fim naturali. Dacă relațiile dintre mamă și copii sunt oarecum normale, cele dintre copii și tată sunt formale, sunt rigide... sunt lipsite de dragoste.

- Bine, recunosc că discutăm teoretic, pentru că nu suntem însurați, adică nu avem copii, zise Harold, dar nu crezi că-i mai important ca un fiu să-și respecte și să-și asculte tatăl, decât să-l iubească? Dragostea e o piedică importantă în procesul educațional, știi și tu...

- Respectul nu exclude iubirea, continuă să zâmbească Woodsdove.

- Woody, nu mă lua cu farafastăcuri, se supără Harold. Debitezi o grămadă de ineptii, deci e limpede că vrei ceva de la mine. Presupun că te aștepti să fac ceva. Spune-mi de-a dreptul ce dorești. Făgăduiesc să nu mă supăr. Și, chiar dacă o să mă supăr, făgăduiesc să nu te iau la bătaie.

- Nu cred că ai putea să mă bați, rânji amuzat Jeremiah Woodsdove - care era cu un cap mai înalt decât Harold și mult mai solid. Totuși, mă văd silit să recunosc că vreau ceva de la tine. Însă, dacă s-ar putea... te-aș ruga să ai răbdare, ca să-ți explic despre ce-i vorba. Știi că o curtez pe domnișoara Hammersford.

- Sigur că știu, mormăi Harold. Toată lumea știe.

- Am o înțelegere cu domnul Hammersford.

- Așa cum se procedează între gentlemenii.

- Nu ne vedem decât dacă sunt și alte persoane de față, nu ne permitem familiarități și nu facem nimic care ar putea să aducă atingere onoarei domnișoarei...

- Mi se pare normal, mormăi Harold, întrebându-se unde voia să ajungă prietenul său.

- Însă... suntem tineri și avem imaginație... ne-am dorit să fim un pic mai apropiați...

- Woody! Ce vrei să-mi spui?

- Liniștește-te, nu-i nimic imoral la mijloc. Am găsit o metodă de a ne ține de mână, de față cu alții, fără ca gestul să fie considerat o familiaritate nepotrivită față de o domnișoară dintr-o familie bună.

- Interesant! spuse Harold, dându-și seama că merita să cunoască o asemenea metodă, pentru că era posibil să aibă și el nevoie de ea... Și care-i metoda aia? Sau e ceva secret?

- Nu-i nimic secret, râse Woody. Dimpotrivă, e o metodă cunoscută de foarte multă lume. Și mă întreb dacă succesul spiritismului nu e datorat faptului că multe perechi de tineri au descoperit ceea ce am descoperit și noi - adică faptul că poți s-o ții de mână pe aleasa sufletului tău fără să aibă nimeni nimic împotriva.

Harold se bosumflă.

- Despre asta voiai să-mi vorbești? Despre spiritism? Știi că nu cred în prostiile astea.

- Heathy, am asistat împreună cu domnișoara Hammersford la multe ședințe. Și știi ce am remarcat? Că majoritatea celor care încercau să ia legătura cu sufletele decedaților voiau să le spună acestora că i-au iubit, că le e dor de ei, că le simt lipsa... și alte chestii de felul ăsta. Și erau foarte încântați când li se spunea că rudele lor sunt fericite acolo unde se află.

- Eu sunt fericit că tatăl meu nu mai e pe lumea asta, ca să mă chinuie și să mă exaspereze. Nu mă interesează cum o duce pe lumea cealaltă și nu mă deranjează cu nimic dacă arde în focul iadului - pentru că nu-mi imaginez că a avut cea mai mică șansă să fie primit în paradis. Și, ca să încheiem discuția asta inutilă, știi doar că nu cred în nemurirea sufletului. Respect tradițiile Angliei doar din patriotism, însă consider că biserica e o chestie depășită, inclusiv cea anglicană. Trăim în secolul al nouăsprezecelea, secolul științei, și nu mai putem să acceptăm prostii și superstiții. Având în vedere toate aceste opinii ale mele - pe care le cunoști de multă vreme și pe care credeam că le împărtășești și tu -, nu-mi dau seama cum ai putut să crezi că m-ar interesa escrocheriile unor persoane ordinare. Sigur, te înțeleg că asisti la asemenea ședințe ca să poți s-o ții de mână pe domnișoara

Hammersford, însă nu văd de ce trebuie să mă plictisești pe mine cu aiurelile alea despre suflete nepieritoare și discuții cu dragii dispăruți...

Woody îl privi mirat și-i spuse:

- Ți-am spus eu că așa crede în spiritism? Am încercat să te conving să accepți teoriile spiritiștilor? Ți-am explicat doar că mulți dintre cei care asistă la respectivele ședințe o fac pentru că regretă că n-au fost mai apropiați și mai sinceri cu părinții sau cu alte rude, că, din motive stupide, nu au îndrăznit să le spună celor apropiați că-i iubesc, câtă vreme au trăit. Iar acum, când și-au dat seama că au amânat prea mult momentul, au descoperit că ar mai exista o șansă, aceea de a se destăinui sufletului celui decedat. Cred că spiritismul nu-i o nouă religie, ci o manifestare a regretelor generației noastre. Generația noastră a fost educată să nu-și arate sentimentele și a descoperit că viața e fadă, e insipidă fără dragoste, fără sinceritate. Avem nevoie de iubire, simțim nevoia să arătăm celor dragi că-i iubim, simțim nevoia să ni se spună că suntem iubiți.

Harold se înfurie:

- Știi prea bine că nu l-am iubit pe tatăl meu. Ai asistat uneori la certurile noastre, așa că nu-i nevoie să-ți explic că l-am urât din tot sufletul!

- Dragostea și ura sunt două fețe ale aceluiași sentiment...

- Woody, dacă nu încetezi, încep să urlu! Ce vrei de la mine?

- Să asisti la o ședință de spiritism.

- De ce? Ți-am spus că nu cred în prostiile alea.

- Nici nu vreau să crezi. Îmi doresc doar să te descoperi pe tine însuți. Și poți să vii însoțit de cine ai chef.

- M-ai supărat îngrozitor, așa că o să vin împreună cu Adalbert.

- Foarte bine, adu-l cu tine pe Montry. Poate că o să se descopere și el...

- Dacă o să fie treaz, rânji Harold, care nu-și amintea să-l fi văzut treaz pe Adalbert Montrechant de pe vremea când fuseseră colegi de școală primară. Când are loc minunata și interesanta ședință?

- Măine-seară. O să trec pe la tine cu trăsura, să vă iau, pe la ora șase.

- Și domnișoara Hammersford?

- Vine cu domnul și cu doamna Bailley. Doamna Bailley e sora domnului Hammersford. O să-i întâlnim în casa în care are loc ședința - undeva, în Sogbringham Square.

- Bine, mormăi Harold. O să te așteptăm mâine, la șase.

Apoi se ridică, decis să plece imediat, ca să scape de gura lui Woody.

Ce face dragostea din om, își spuse el în timp ce mergea pe stradă, convins că prietenul său nu fusese atât de insistent pe vremea când n-o cunoscuse pe domnișoara Hammersford.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată la o ședință de spiritism. Merita să se ducă, măcar ca să-și satisfacă o curiozitate. Totuși... era vorba de ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Oameni de știință, scriitori celebri și artiști cunoscuți se declaraseră adepți ai noii nebunii (că religie nu puteai să-i spui). Adică exista ceva care putea să te atragă, să te captiveze, să te convingă.

Poate că trăsniul de Woody avea dreptate. Poate că, de fapt, toată aiureala aia îți deschidea niște porți către tine însuți, îți permitea să te vezi așa cum erai în realitate. Probabil că în atmosfera aceea bizară, în semiîntuneric, îți păraseai deghizarea impusă de convențiile sociale și te arătai lumii așa cum ai fi vrut să fii: plin de dragoste, de milostenie, dornic să înțelegi și să fii înțeles...

Bine, avea să se ducă.

Cu o singură condiție: dacă venea și Adalbert.